
1881–1905

Pablo Diego José Francisco de Paula Juan Nepomuceno María dels Remedios Crispín Crispiano Santísima Trinitat Ruiz Picasso neix a Màlaga el 25 d'octubre de 1881. És fill de María Picasso López i José Ruiz Blasco, professor en l'Escola de Belles Arts de Màlaga i conservador del Museu Municipal.

Comptant Pablo deu anys, es traslladen a La Corunya perquè el pare ocupi un lloc en l'Escola de Belles Arts d'aquesta ciutat. Els primers contactes de Pablo amb la pintura revelen, ja durant la seva estada en l'Institut d'Ensenyament Mig de La Guarda, una gran capacitat artística.

En 1895 es traslladen de nou, aquesta vegada a Barcelona, i amb sis anys menys dels que s'exigirien per a l'ingrés, Pablo es matricula en l'Escola de Belles Arts de La Llotja, on ara treballa el seu pare.

Després d'una favorable acollida a dos de les seves obres en varies exposicions de Barcelona i Madrid, Pablo ingressa en la Real Acadèmia de San Fernando de Madrid. Al final del seu primer curs agafa l'escarlatina i regresa a Barcelona per a la seva recuperació.

En 1900, Pablo pren el cognom italià de la seva mare i viatja a París, on signa el seu primer contracte amb el català Manach. Per a ell pinta una sèrie d'obres com "Autorretrato" o "Le Moulin de la Galette".

Després d'una breu estada a Barcelona, es trasllada a Madrid on trava amistat amb Jaime Sabartés, que serà el seu amic i secretari la resta de la vida, i Francisco Soler, amb qui funda i dirigeix la revista "Art jove". El retrat de Soler inicia la Epoca Blau.

Entre el 1902 i 1904, Picasso produeix una sèrie d'obres habitualment sobre el tema de tristes figures d'indigents. Utilitza tonalitats blaves, blancs opacs i grisos.

Les influències d'aquesta època provenen principalment dels artistes de finals de segle, especialment de Toulouse-Lautrec.

Al gener de 1902 finalitza el seu contracte amb Manach i regresa a Barcelona. Alterna en la seva vida les dos ciutats fins que en 1904 estableix definitivament la seva residència en la capital francesa.

En París, vivint en el seu barracot miserable ocupat per actors, literats i verdulers, Picasso es relaciona amb artistes com Canais, Pitxot, Salmon, Apollinaire i Max Jacob. Coneix també a Fernanda Oliver, amb la que viurà fins 1911.

1905–1910

Gillaume Apollinaire i el col·leccionista rus Schtoukine, als que Picasso coneix en 1905, fan una evolució en la seva pintura. Comença a utilitzar tons roses i vermells per a representar escenes de joves a cavalls, acróbats i pallassos pensatius o en actituds serioses.

En 1906 ven a Vollard tota la seva producció fins la data, el que li permet viatjar a Espanya amb Fernanda.

Picasso és ja un autor conegut, que ha obtingut un cert renom i bastant prestigi, i que ha treballat en una increïble varietat de tècniques a pesar de tenir poc més de vint-i-cinc anys.

Entre 1906 i 1907, afectat per les influències africanes de la cridada Epoca Negra que s'imposa a Europa, Picasso pinta els seus "Mademoiselles d'Avignon", donant origen al cubisme.

En els següents anys tindria al seu costat a Braque i a Juan Gris,

els qui desenvoluparien al seu costat el concepte del cubisme. Va ser el primer d'ells qui referint-se a les "Mademoiselles d'Avignon" diria: "És com si volgués fer-nos menjar estopa i beure petroli perquè escopim foc".

El cubisme pretén la reducció de la naturalesa a les formes geomètriques que l'artista considera fonamentals. Intenta despullar l'aparença de les coses de la seva "realitat

temporal" per a dirigir-se a la intel·ligència i a l'esperit sense

cercar les impressions físiques. Els paisatges i naturaleses

mortes que pinta en aquesta època constitueixen el que sol

denominar-se "cubisme primitiu". Aquesta nova època

suposa un canvi dràstic en la carrera de Picasso. Abandona la seva obra anterior per a dedicar-se completament a la representació

espacial de les formes, el que comporta la incomprensió dels seus amics.

A partir d'un viatge a Espanya en l'estiu de 1909, explora noves tècniques amb l'anàlisi exhaustiu del model des de tots els punts de vista. La pintura cubista se sent influenciada per l'afirmació de Cézanne de que en la naturalesa es troben algunes formes geomètriques fonamentals.

Picasso comença a utilitzar arcs, piràmides, cons i superfícies planes, per a elaborar detallats estudis analítics de figures que permetin la visió simultània dels diferents costats de les formes.

Analitza també l'obra del seu amic Braque, similar als seus

plantejaments, i de Cézanne, que prefereix les formes corbes

per a representar el volum. A la fi de 1909 produeix la que es considera la primera escultura cubista, representant un bust de Fernanda.

1910-1930

Encara que sol estudiar-se la seva obra dividint-la en etapes, Picasso manca d'una evolució lineal o una progressió pròpiament dita. Ell mateix va explicar la seva postura: "Els distints estils que he utilitzat en el meu art no deuen ser considerats com una evolució, o com passos cap a un ideal pictòric desconegut. Quan trobo alguna cosa que expressar, el faig sense pensar en el passat ni en el futur. No crec que hagi usat elements radicalment distints en els diferents estils que he utilitzat al pintar".

En 1911 trenca la seva relació amb Fernanda Oliver i es trasllada a una casa del bulevard Raspail amb Marcell Humbert. Una nova

evolució es produeix a partir de 1912, quan en les seves pintures comença a introduir trossos de paper encolat, habitualment extrets de periòdics. Són "colages" i constitueixen el cridat "cubisme sintètic"

Entre 1914 i 1920 desenvolupa un estil més decoratiu i senzill, que en ocasions utilitza punts per a representar els colors.

Poc abans del començament de la guerra mor Marcelle Humbert, i Picasso es trasllada a una casa del carrer Victor Hugo. És ara un autor famós, molt ben pagat, però viu sol per la dispersió que

la guerra ha provocat entre el grup dels cubistes. Tan sol l'escultor espanyol Gargallo li acompanya en ocasions.

En 1917 coneix a la ballarina russa Olga Chochlova durant la seva col·laboració amb Sergio Diaghilev, director dels Ballets Russos, per realitzar els decorats i figurines de l'obra "Parade". Ella abandona la companyia per a quedar-se amb ell i després de viure un temps a Madrid i Barcelona, es casen al 1918.

Paulo, el seu primer fill, naixerà en 1921. El nen inspirarà al seu

pare una etapa cridada romàntica, amb múltiples temes maternal i infantil. Continua preparant decorats per a teatre i ballet, alhora que aprofundeix en el cubisme i pinta una sèrie d'obres grandioses que es defineixen com neoclàssiques.

En 1927 coneix a Marie-Thérèse Walter, de disset anys, que de ser la seva model aviat es convertirà també en la seva amant. S'inicia en l'escultura sobre metall, a la que durant els següents anys dedicarà gran part del seu temps. Rep un premi de la fundació Carnegie amb el que compra el Palauet de Boisgeloup.

Conservant encara una paleta de colors molt limitats, gairebé

únicament els cridats fonamentals, entri finals dels anys vint

i mitjans dels trenta va incorporant a les seves obres les deformacions i fantasies pròpies del surrealisme i que caracteritzen gran part de la seva producció.

1930-1973

Després d'un viatge per tota Espanya amb la seva dona i el seu fill, en 1935 la seva amant Marie-Thérèse té una nena a la que criden Maya i Picasso es separa d'Olga. A mitjans del 1936, en canvi, ja viu amb Daura Maar.

En la Guerra Civil Espanyola pren partit per la República, que li encarrega una obra per a l'Exposició Universal de París de 1936. El tema l'aporta el bombardeig que en ple dia i amb els carrers plens de gent, sofreix la petita ciutat basca de Guernica. Aquesta serà potser la seva obra més famosa.

En 1943 coneix a Françoise Gilot, una jove pintora amb la que

compartirà la seva vida durant gairebé deu anys. Després de la Segona Guerra Mundial es dedica principalment a la litografia, amb la que produeix gairebé dues-cents obres en tres anys.

En 1947 aprofundeix en una tècnica distinta: la ceràmica. En Vallauris, on viu amb rançoise i el seu fill Claude nounat, produeix durant aquest any més de sis-cents objectes diferents. Dos anys després neix la seva filla Paloma i Picasso reprèn les temàtiques infantils i maternal.

En 1954 iniciarà amb la seva model Jacqueline Roque una nova relació. Amb ella es traslladarà l'any següent a una casa de pedra en Cannes, on rep la notícia de la mort d'Olga Chochlova.

Compra el castell de Vauvenargues, i s'ocupa durant algun temps d'una sèrie de óleos sobre pintures de Delacroix, Manet i Velázquez, que orienta com un retrobament amb els clàssics. Es trasllada a la que ja serà la seva residència definitiva, en

Nótre-Dame-de-Vie, es casa amb Jacqueline Roque en 1961 i

participa en diverses exposicions a nivell mundial.

La mort en 1968 del seu fidel amic Jaime Sabartés li impulsa a donar la sèrie de "les Meninas" al Museu Picasso de Barcelona, del que Sabartés fós impulsor i mecenes en la seva inauguració cinc anys abans.

Durant aquests anys se succeeixen les exposicions retrospectives, i els homenatges que el pintor rep per tots els llocs.

Tota França li rendeix tribut amb raó del seu noranta natalici. A pesar de la seva edat, l'artista continua treballant en les seves sèries de gravats.

El 8 d'abril de 1973, mentre treballa en una sèrie inspirada en la "Ronda de nit" de Rembrandt, Picasso mor en la seva casa de Notré-Dame-de-Vie, afectat per una edema pulmonar.

A la història ha passat com exemple de creativitat i genialitat, d'autor prolífic i polifacètic. Va conrear el gravat, el dibuix, la pintura, escultura, ceràmica i art gràfic. Fins i tot va escriure poemes i una obra de teatre surrealista. Però sobretot, la seva arrolladora personalitat li va convertir en l'artista més popular del segle XX.